

DIMARTS XIX DURANT L'ANY (I)
XIX ANIVERSARI DE LA BENEDICCIÓ ABACIAL
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
13 D'AGOST DE 2019
Dt 31, 1-8; Mt 18, 1-5.10-12-14

Estimats germans i germanes en Crist:

Us proposo de fixar la nostra atenció en una frase del llibre del Deuteronomi que hem llegit i en una altra de l'evangeli que ha estat proclamat.

La frase del Deuteronomi és: *no tingueu por, no us acovardiu: el Senyor, el teu Déu, t'acompanyarà; no et deixarà, no t'abandonarà*. La deia Moisès, ja ben ancià, després de guiar el poble al pas del Mar Roig i a través del desert i a les portes de la terra promesa, on li havia estat dit per Déu que moriria abans d'entrar-hi. Humanament, líder carismàtic com era, la seva absència podia infondre temor i desconfiança en el poble que podria dubtar de si Déu continuaria estant amb ells o no (cf. Ex 17, 7). Per això Moisès vol infondre confiança en l'ajuda indefectible del Senyor, assegurant-los que Déu continuarà fent camí amb ells i no els abandonarà. A més, deixa com a successor seu Josuè, que serà el cap del poble que els introduirà a la terra promesa i els guiarà en la conquesta del territori.

Aquesta crida a no tenir por i a confiar que Déu acompanya el camí dels qui se li confien, feta en l'àmbit de l'antiga aliança, continua essent ben vàlida avui i des d'una perspectiva cristiana. Encara que els nostres sentits no ho captin, la revelació del Nou Testament ens diu que Jesucrist continua fent camí amb nosaltres, unit a la marxa de l'Església vers la terra promesa del Regne de Déu i unit a tota la humanitat que s'encamina cap al terme de plenitud que des de la creació Déu li ha assignat. Per això, Jesús, el Senyor, abans de passar d'aquesta vida a la glòria de Déu, assegura als seus deixebles: *jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món* (Mt, 28, 20). Perquè ell és l'Emmanuel, el Déu amb nosaltres (cf. Mt 1, 23), i mentre fem camí no ens deixa mai orfes (cf. Jo 14, 18).

La frase de l'evangeli que voldria destacar és: *si no us torneu com els nens, no entrareu al Regne del cel*. Aquesta paraula de Jesús no és la presentació dels infants com un model d'innocència. Ni és una crida a l'infantilisme. Sinó una invitació a fer-nos petits per la confiança i la humilitat. Un dels trets característics dels infants és confiar en els pares i en les persones grans que els estimen. Hi confien, es deixen ajudar per elles perquè tots sols no se'n sortien, i també es deixen ensenyar per elles bo i acollint confiadament la seva experiència, els seus coneixements. I és així com l'infant creix i va modelant la seva personalitat. Es fien de qui saben que els estima. Jesús ens diu, doncs, que amb una actitud de confiança semblant hem d'acollir l'ensenyament del Pare Déu que ens estima i fer-lo vida, sabent que mai no ens demanarà res que vagi en contra de la nostra plena realització personal segons la perspectiva del Regne del cel.

Per poder viure amb l'actitud d'un *nen* en la nostra realitat adulta, ens cal la humilitat de confiar en la Paraula que ens diu Jesús i d'acollir-la amb un cor ben obert per traduir-la a la vida de cada dia. Aquesta humilitat que ve de la fe, ens porta a la confiança, a la joia i a la pau.

A costat d'això, Jesús parlava de no menysprear els petits, sinó d'acollir-los perquè el Pare es complau en ells. A més, doncs, d'un treball espiritual per fer-nos

petits evangèlicament, el Senyor ens diu d'acollir els petits. No sols els qui ens cauen simpàtics, sinó tots aquells que són petits, febles, necessitats, que són petits per la pobresa, per la marginació, per la migració. Qui té l'actitud humil i confiada d'un infant, fàcilment sap acollir els marginats, els humiliats i descartats per la vida i pels qui marquen les prioritats del poder i de l'economia. I acollir vol dir no sols ajudar-los sinó també treballar per canviar les condicions que provoquen aquestes situacions.

Ens disposem a entrar en la litúrgia de l'Eucaristia. És presència activa, guardadora i salvadora de l'Emmanuel, el Senyor ressuscitat que fa camí amb el seu poble. I és exigència d'humilitat, d'amor i de compromís envers els qui són els predilectes de Jesucrist: els petits, els pobres, els malalts, els qui la societat margina. L'Eucaristia ens dóna força i llum per tal que al darrer dia, en l'examen suprem sobre com hem estimat, puguem presentar-nos davant el Senyor gloriós i ser comptats entre els qui van saber descobrir-lo, ajudar-lo i estimar-lo quan tenia fam i set, quan era foraster, despulat, malalt o a la presó (cf. Mt 25, 31-46).

Que, per les pregàries de la Mare de Déu, la serventa humil del Senyor, ens sigui concedit de tornar-nos com els infants per poder descobrir la presència del Crist al nostre entorn i poder ser admesos així al *Regne del cel*.